

Arrest

nr. 104 163 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 5 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt. De beslissing werd aan verzoekers ter kennis gebracht op 16 april 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 september 2008 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 9 december 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing dienden ze een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad)

Op 28 mei 2009 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers en verwierp hierbij dus het beroep bij arrest nr. 28032.

Op 7 juli 2009 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 30 augustus 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 maart 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Verzoekers dienden een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen deze beslissing.

Op 5 april 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 30 augustus 2008, ongegrond verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op naam van

M.K. geboren te Baku op [...] (R.R.nr.[...])

K.S. geboren te Baku op [...] (R.R.nr. [...])

M.I. geboren te Baku op [...] (R.R.nr. [...])

M.A. geboren te Baku op [...] (R.R.nr. [...])

M.M. geboren te Baku op [...] (R.R.nr. [...])

M.Z. geboren te Menen op [...] (R.R.nr. [...])

Nationaliteit: Republiek Azerbeidzjan

Adres: [...]

opgesteld op datum van 30/08/2011, waarvoor op 16/09/2011 een attest van inontvangstname werd afgeleverd, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De ingeroepen motieven volstaan niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkene te rechtvaardigen.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder hun verblijf in het Rijk sedert hun asielaanvraag dd. 15/09/2008, de geattesteerde kennis van de Nederlandse taal, het gevolgd hebben van een cursus maatschappelijke oriëntatie (gestaafd met een attest), de werkwillegheid, de vrienden - en kennissenkring (waarvoor getuigenissen werden voorgelegd), de scholing van de kinderen (bewezen toegevoegd) en het niet in aanraking gekomen zijn met het gerecht, volstaan geenszins om aan de verzoekers het verblijfsrecht toe te kennen. Het is normaal dat de betrokkenen - in afwachting van hun asielpcedure- hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten, al was het maar om hun verblijf voor zichzelf zo aangenaam mogelijk te laten verlopen. Met betrekking tot deze integratie in België dient bovendien gesteld te worden dat dit niet opweegt tegen het decennia lange verblijf in het land van herkomst, waar de verzoekers geboren en getogen zijn en waar hun ganse familie verblijft.

De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag dd. 15/09/2008 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02/06/2009 met de weigering om aan de betrokkenen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben.

De duur van de procedure - namelijk zo'n 8 maanden en 18 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Desalniettemin verkozen de betrokkenen om toch verder te verblijven op het Belgische grondgebied. Uit een dergelijke precair verblijf en het daarmee samenhangend proces van integratie kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsregularisatie.

De betrokkenen werden op geen enkel moment van hun verblijf in het Rijk “gemachtigd tot verblijf.”

Bijgevolg, dat hun kinderen in België school lopen, kan niet worden weerhouden als regularisatiegrond. De betrokkenen brengen trouwens geen enkel element aan, dat aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. De betrokkenen wisten dat de scholing van hun kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van hun asielpprocedure.

De werkwillegheid kan evenmin worden beschouwd als een regularisatiegrond daar het de betrokkenen sinds de definitieve weigering van hun asielaanvraag dd. 02/06/2009 niet langer toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daarentegen tonen zij niet aan dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om te voorzien in het onderhoud van hun gezin.

Dat de betrokkenen op geen enkele wijze in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht, vormt geen regularisatiegrond daar van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De betrokkenen beroepen zich op een toepassing van de wet van 22/12/1999. Deze wet, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, betrof een enige en unieke operatie. De verzoekers bevonden zich ten gepasten tijde (januari 2000) niet eens op het Belgische grondgebied. De criteria vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 bis van de wet van 1980.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun eerste middel een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Ze voeren in hun tweede middel opnieuw een schending aan van de materiële motiveringsplicht, alsook van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ze voeren ook machtsoverschrijding aan.

Verzoekers lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de integratie van verzoekers van geen tel is, en dat dit geen grond voor regularisatie zou kunnen zijn, hetgeen ten zeerste tegen de borst stoot aangezien verzoekers zelf gedurende jaren werd voorgehouden dat zij zich dienden te integreren, dat zij een inburgeringscursus dienden te volgen, dat zij Nederlandse lessen dienden te volgen.

In het verzoekschrift tot regularisatie dd. 30.08.2011 werd zeer uitvoerig uiteengezet om welke redenen het voor verzoekers niet mogelijk is om terug te keren naar hun land van oorsprong.

Bovendien is de aanvraag van verzoekers nooit getoetst geworden aan de criteria van de nieuwe instructies van juli 2009, waaromtrent de staatssecretaris gesteld heeft destijds dat hij deze zou volgen ondanks hun vernietiging.

Deze redenen werden nooit beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin niet wordt geargumenteed inzake de criteria van de instructie van 19.07.2009.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij het recht op regularisatie toekent aan personen die voldoen aan de criteria die voorzien zijn in de voormelde instructie.

Naast de toekenning van regularisatie op basis van de criteria vermeld in deze instructie, bestaat nog steeds de mogelijkheid om tevens regularisatie te bekomen voor personen die niet voldoen aan de criteria hierin vermeld.

De instructie van 19.07.2009 creëert een recht op regularisatie voor diegenen die voldoen aan de criteria, doch kan geenszins aangewend worden als enig argument om personen, zoals verzoekers, die niet voldoen aan de criteria, zomaar te gaan afwijzen.

Het dossier van deze personen dient eveneens op de aanwezigheid van andere elementen onderzocht worden, en in de eerste plaats de aanwezigheid al dan niet van buitengewone omstandigheden die toelaten de aanvraag in België in te dienen.

In casu kan hieromtrent gezien de lopende aanvraag art. 9 TER VW geen [de minste] discussie over bestaan.

De instructie voormeld creëert een vermoeden, de niet-toepasselijkheid van de instructie heeft enkel tot gevolg dat het vermoeden niet kan ingeroepen worden, en dat het dossier op zijn andere elementen dient onderzocht te worden.

In de criteria van de instructie 19.07.2009 is er een "catch all"-criterium [is] opgenomen dewelke toelaat om regularisatie toe te kennen aan personen in "andere prangende humanitaire situaties".

Dit laatste criterium heeft tot gevolg dat elkeen die niet aan de expliciet omschreven criteria voldoet doch wel buitengewone omstandigheden kan aantonen en een prangende humanitaire situatie wél in aanmerking komt voor regularisatie.

Verzoekers beroepen zich op een dergelijke situatie, doch dienen vast te stellen dat nooit is onderzocht of er in casu sprake is van een prangende humanitaire situatie al dan niet, minstens wordt hieromtrent niets geargumenteed.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig."

Verzoekers lichten hun tweede middel toe als volgt:

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift en stukken ingeroepen toestand, weze zowel de toestand in het herkomstland als de ingeroepen medische problematiek, eerder dan zich zomaar te gaan baseren op de afwijzing van de asielaanvraag van verzoekers om vervolgens geen onderzoek meer te gaan verrichten.

In vaste rechtspraak werd in dit verband trouwens reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België. Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet [meer] zouden [meer] mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen omwille van de eerdere afwijzing van de regularisatie.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de door verzoekers ingeroepen toestand, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn na te gaan of er sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers dan wel een prangende humanitaire situatie, is er manifeste schending van art. 9 bis VW, art. 3 EVRM en machtsoverschrijding aan de orde.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt:

" Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen.

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVELIER B.).

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Er kan en mag van een administratieve jurisdictie verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het wordt niet betwist dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend op 5 april 2012 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekers stellen dat in hun verzoekschrift tot regularisatie van 30 augustus 2011 zeer uitvoerig werd uiteengezet om welke redenen zij niet kunnen terugkeren naar hun land van oorsprong. De Raad wijst erop dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, hetgeen impliceert dat verweerder de aangehaalde buitengewone omstandigheden heeft aanvaard, die rechtvaardigen dat de aanvraag van de machtiging niet in het buitenland moet ingediend worden.

Verzoekers menen dat de motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn geschonden omdat de aanvraag nooit werd getoetst aan de criteria van de nieuwe instructies van 19 juli 2009, waaromtrent de staatssecretaris heeft gesteld dat hij die zou volgens ondanks de vernietiging. Ze wijzen erop dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet ook schendt omdat niet wordt geargumenteed inzake de criteria van de instructie.

De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies had opgesteld waarin criteria werden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de

Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*”, omdat “*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*” en omdat “*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelswijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

De Raad stelt vast dat verzoekers met hun betoog in het eerste middel een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstellen. Dit betoog is niet dienstig aangezien de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en verzoekers er zich niet op kunnen beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur ertoe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042). Bijgevolg was verweerder dan ook op het ogenblik van de bestreden beslissing in de onmogelijkheid te toetsen aan de vernietigde instructie.

Bijkomend kan een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, wegens het ontbreken van een argumentatie aangaande de criteria van de instructies ook niet worden aangenomen, omdat bovengeciteerd artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet de criteria van de vernietigde instructie niet herneemt. Verzoekers kunnen dan ook in het geheel niet gevolgd worden waar zij stellen dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 een recht op regularisatie zou creëren voor diegenen die voldoen aan de criteria. Een vernietiging geldt immers *erga omnes* en *ex tunc*. Waar verzoekers opwerpen dat het niet voldoen aan de criteria van de instructie niet kan aangewend worden als argument om personen, zoals verzoekers die niet voldoen aan de criteria, af te wijzen, kunnen ze daarin gevolgd worden, maar de Raad stelt vast dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing heeft gesteld dat verzoekers niet aan de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 voldoen en dit niet als een argument heeft gebruikt.

Waar verzoekers poneren dat de buitengewone omstandigheden moeten worden onderzocht die toelaten de aanvraag in België in te dienen, waarbij met een lopende aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet moet rekening gehouden worden, kan de Raad enkel herhalen dat de bestreden beslissing een component bevat waarin de aanvraag ontvankelijk werd verklaard en dus bijgevolg deze buitengewone omstandigheden door verweerder werden aanvaard.

Waar verzoekers aanstippen dat de criteria een “catch-all-criterium” bevatte die toelaat om personen met een prangende humanitaire situatie te regulariseren, dat verzoekers zich beroepen op een dergelijke prangende humanitaire situatie en dat hieromtrent in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd, weze het herhaald dat het door verzoekers aangestipte criterium van de vernietigde instructie uit het rechtsverkeer werd gehaald.

Bijgevolg kan geen schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

Waar verzoekers ook de schending van artikel 3 van het EVRM hebben aangevoerd, verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel.

In hun tweede middel voeren verzoekers aan dat zowel met de toestand in het herkomstland als met de ingeroepen medische problematiek moet worden rekening gehouden worden, eerder dan geen onderzoek te doen en zich op de afwijzing van de asielaanvraag van verzoekers te baseren. Ze verduidelijken dat het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève en daarbij hun asielaanvraag werd verworpen, niets afdoet aan het verzoek tot regularisatie

die aanleiding kan geven tot een humanitaire beslissing. Ze stellen dat de situatie in België en de humanitaire situatie ook kan worden ingeroepen voor het bekomen van een regularisatie en dat dit dus een afzonderlijk onderzoek verantwoordt. Ze concluderen dat er nooit enig dergelijk onderzoek is gebeurd naar de door de verzoekers ingeroepen toestand en bijgevolg van een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM sprake is, alsook van machtsoverschrijding.

De Raad wijst er nogmaals op dat de bestreden beslissing de aanvraag van verzoekers ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard. De argumenten van verzoekers welke betrekking hebben op de ingeroepen buitengewone omstandigheden en op wat dient te worden verstaan onder het begrip 'buitengewone omstandigheden', zijn dan ook niet dienstig en kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van een beslissing betreffende de gegrondheid van hun aanvraag.

Uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben verzoekers als argumenten betreffende de gegrondheid van hun aanvraag beroep gedaan op hun "langdurig verblijf, integratie, humanitaire en economische redenen". Hierbij benadrukken zij dat zij al sinds 2008 in België verblijven en verwijzen zij hierbij naar de wet van 22 december 1999 en de criteria van 19 juli 2009. Zij stippen aan dat hun integratie duurzame sociale bindingen tot stand heeft gebracht. Verder verduidelijken zij waaruit hun integratie blijkt. Zij wijzen ook op hun *blanco* strafregister en tot slot wijzen zij er op dat hun kinderen hier naar school gaan. In tegenstelling tot wat verzoekers in hun tweede middel laten uitschijnen werd onder de argumenten betreffende de gegrondheid van hun aanvraag geenszins verwezen naar hun asielpcedure of toestand in hun herkomstland, noch naar hun medische problematiek. Verweerder heeft deze laatste argumenten, geheel correct, niet besproken vermits deze argumenten niet waren ontwikkeld in het stuk van de aanvraag betreffende de gegrondheid van de middelen. Verzoekers' tweede middel mist wat dit betoog betreft, feitelijke en juridische grondslag.

Voorts merkt de Raad op dat omtrent de argumenten die verzoekers hebben aangebracht betreffende de gegrondheid van hun aanvraag omstandig gemotiveerd werd in de bestreden beslissing. Door enkel te stellen dat de motivering betreffende hun integratie niet afdoende is tonen verzoekers geenszins aan dat de bestreden beslissing behept is met een onwettigheid.

Verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangenomen, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot het argument dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de buitengewone omstandigheden of naar de prangende humanitaire situatie en daaruit afleiden dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM. Het weze herhaald dat verweerder de buitengewone omstandigheden heeft aanvaard door de ontvankelijkverklaring waardoor verzoekers niet werden verondersteld hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Voorts dient er ook opnieuw op te worden gewezen dat verzoekers geen melding hebben gemaakt van een prangende humanitaire situatie onder de argumenten betreffende de gegrondheid van hun aanvraag, zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid hier geen onderzoek naar te hebben verricht. Tot slot dient vastgesteld worden dat verzoekers betoog om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken zodanig vaag en summier is dat het de Raad niet toelaat te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM

Wat betreft de aangevoerde "machtsoverschrijding" merkt de Raad op dat verzoekers in het geheel niet motiveren waaruit deze zou bestaan, zodat dit onderdeel van het tweede middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De kritiek gegrond op het redelijkheidsbeginsel valt samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de materiële motiveringsplicht, zodat kan verwezen worden naar het bovenstaande en ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er kan niet worden aangenomen, om de hierboven gestelde redenen, dat niet met alle gegevens of dienstige stukken zou zijn rekening gehouden. Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangebracht.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU